

Чорні квіти

Тетяна Булат

В червневий день у пахощах природа
І сонце бавиться в промінні світлім.
В степу в цей час немає прохолоди,
Та квіти польові стоять у цвіті.

Тут поряд пролісок, що край дороги —
Дуби стоять, берези й клени.
Здається рай. Тут не ступали ноги,
Не затоптали пагони зелені.

Стихія тут страшенна лютувала,
Понівечила сосни всі і клени.
Пекельне своє дійство влаштувала —
Дуби згоріли у вогні шаленім.

Тіла дерев порвало на шматочки,
Від вибухів по степу вирви всюди.
Лежать убиті в них сини і дочки...
Це жах! Невже це правда, люди???!!!

Це все війна – стихія та безбожна!
У проліску ж ховалися солдати,
Хто міг, вірніше, був іще спроможній
Свою країну — Неньку захищати!

В цвітінні квіти, але не яскраві —
Землі чорніші! Чорні до нестями!
Гіркі батьківські сльози ті криваві
Їх омивають днями і ночами.
В червневий день в степу ясна погода —
Там сонце бавиться в промінні світлім,
Понівечена вся стоїть природа...
І тільки квітнуть чорні мертві квіти.